

עמ"ת 36138/09/16 - מדינת ישראל נגד פאיז אלטראבין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

15 ספטמבר 2016

עמ"ת 36138-09-16 מדינת ישראל נ' אלטראבין(עציר)

לפני כבוד השופט ארז יקואל

מדינת ישראל

העוררת

נגד

פאיז אלטראבין (עציר)

המשיב

נוכחים:

ב"כ המבקשת - עו"ד מירי ביטון הראל

ב"כ המשיב - עו"ד ירון פורר

המשיב הובא על ידי שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון - לציון (כב' השופט ד'. קלייטמן) במ"ת 25872-07-16 מיום 14.9.16, בגדרה הורה על שחרור המשיב למעצר בית מלא ברהט בפיקוח צמוד של שני מפקחים בני משפחה.

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות לבית מגורים, חבלה כשהעבריינין מזוין וניסיון גניבה. בד בבד עם כתב האישום הגישה העוררת בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. על פי העובדות המתוארות בכתב האישום, המשיב פרץ לבית נעול ואסף חפצים שונים. בסמוך לשעה 04:30, שבו שני המתלוננים לביתם והבחינו במשיב. המשיב היכה את אחד המתלוננים באגרופיו ויצא לחצר הבית, מקום בו נתפס על ידי שני המתלוננים. המשיב נאבק בהם, הוציא מכיסו חפץ חד דמוי סכין ודקר את אחד המתלוננים בפניו, בצווארו, בידיו, בחזהו

עמוד 1

ובגבו, תוך שפצע בשטחיות גם את המתלונן האחר. המתלונן שנדקק אושפז בבית החולים למשך יומיים ונגרמו לו חבלות בחלקי גופו השונים בדמות חתכים, סימני דקירות, נפיחות והמטומה והוא נזקק לתפרים ולהשגחה רפואית.

בהחלטה מושא הערר, ציין בית המשפט קמא כי אין מחלוקת אודות קיומן של ראיות לכאורה למעט בעניין ניסיון הדקירה והתרשם כי ניתן לשחרר את העורר למעצר בית מלא בפיקוח שני גיסיו, כהמלצת שירות המבחן. בסופו של יום ולאחר ששירות המבחן פסל חלק מהחלופות המוצעות והתרשם מחלקן האחר ולאחר שבית המשפט קמא חקר את החלופות המוצעות והתרשם מיכולת חלק מהן להציב גבולות ברורים למשיב, אושרה חלופת המעצר כהצעת שירות המבחן. עוד הבהיר בית המשפט קמא, כי חלף זמן מאז מועד האירוע מושא האישום ועד מועד מעצרו של המשיב, באופן המלמד על רמת מסוכנות שאינה מצריכה מעצר מאחורי סורג ובריאח. בית המשפט קמא התרשם אף מהימנעות המשיב מביצוע עבירות במשך העשור האחרון.

העוררת טוענת כי יש להתערב בהחלטת בית משפט קמא ולהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. לשיטתה, שגה בית המשפט קמא בהערכת המסוכנות הנשקפת מהמשיב ובהתייחסותו להתנהלות המשטרה בעניינו על פני ציר הזמן. העוררת טוענת, כי די.אן.איי התגלה בזירה רק ביום 31.5.16, ביום 9.6.16 התקבלו תוצאות הבדיקה ביחידה החוקרת וביום 14.6.16 נעצר המשיב. עוד נטען, כי לא ניתן משקל ראוי לעובדה לפיה המשיב פצע אחד המתלוננים באופן נרחב באמצעות סכין שנשא בכליו. לדידה של ב"כ העוררת, הפציעות שנגרמו למתלוננים והחזקת הסכין על ידי המשיב גוברות על שיקולים הקשורים במועד מעצרו של המשיב, שאינו מפחית ממסוכנותו. ב"כ העוררת הוסיפה וטענה, כי שגה בית המשפט קמא בהעדפתו לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בית בפיקוח. הודגש כי שירות המבחן התרשם מקיומה של רמת סיכון בינונית להישנות עבירות בתחום הרכוש ואף בתחום האלימות מטעם המשיב, תוך שהובהר כי הלה נוטה לפעול מתוך יצר הישרדות, כשהתמודדותו עם צרכי משפחתו מרובת הילדים מהווה, לכשעצמה, גורם סיכון נוסף. בנסיבות אלו, סבורה העוררת כי לא ניתן להורות על מעצר בית בעניינו של המשיב, רק משום שהמפקחים המוצעים יכולים להציב בעבורו גבולות. בנוסף, טוענת ב"כ העוררת כי מערך הפיקוח עליו הורה בית המשפט קמא אינו ראוי. לגישה, המפקחים שאושרו הם שני גיסיו של המשיב אשר אינם מתעתדים להתגורר ביחד עמו והם מצויים בעבודתם בין השעות 08:00 - 22:00, כך שהמשיב לא יהיה מפוקח בשעות אלו.

במהלך הדיון שהתקיים מלפניי, חזרה ב"כ העוררת על טענותיה והדגישה את מסוכנותו של המשיב, את מצבו הכלכלי המגביר את מסוכנותו ואת נטייתו לפעול ללא שיקול דעת. בנסיבות אלו, נטען כי אין לתת אמון במשיב כתנאי סף הנדרש לשם שחרורו לחלופת מעצר. ב"כ העוררת שבה והביעה ספקנות אשר ליכולתן של החלופות המוצעות לשהות עם המשיב ולפקח עליו.

למולה, טען ב"כ המשיב כי לא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא, שהיה ער לחומרת מעשיו של המשיב אך החליט להעדיף חלופת מעצר בעניינו בהתחשב בהמלצת שירות המבחן, בעברו הישן, בגילו, בטיב החלופה ובחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ועד שנעצר.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובהחלטת בית המשפט קמא ולאחר שנתתי דעתי להמלצות שירות המבחן ולמכלול נסיבות העניין, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

כידוע, גם בעבירות מן החמורות ביותר וגם כשמתעוררת עילת מעצר כבעניינו של המשיב, עדיין שומה על בית המשפט לבחון אם ניתן להורות על שחרור נאשמים בתנאים שפגיעתם בחירותם פחותה (ר' בש"פ 1911/11 רוזה נ' מד"י [22.3.11]; בש"פ 5927/10 פלוני נ' מד"י [16.8.10]; בש"פ 6247/10 רבינוביץ' נ' מד"י [1.9.10] ובש"פ 6539/07 בן מיר נ' מד"י [9.8.07]).

כבר נקבע כי: "חומרת העבירה היא שיקול הפועל כנגד קביעת חלופת מעצר, אך רק כשיקול שממנו ניתן ללמוד על התנהגותו הצפויה של הנאשם בעתיד. ואולם, גם כאשר המעצר נסמך על חזקת המסוכנות הנובעת מחומרת העבירה, גורם זה עשוי לאבד את כוחו בשל גורמים אחרים השוללים את החשש בפגיעה בביטחון הציבור".

סבורני כי קיימים די והותר גורמים בעניינו של המשיב מהם ניתן ללמוד על שלילת החשש כי יפגע בביטחון הציבור ככל שישוחרר כפי שהחליט בית המשפט קמא.

בהחלטתו, לא התעלם בית המשפט קמא מהסיכון הנובע מהמשיב, אך התייחס לכך כי העבירות בוצעו זמן רב טרם מעצרו וכן לעובדה כי היחידה החוקרת השתתתה בכל הקשור במעצרו על פני חמישה שבועות מאז שהייתה מודעת למעורבותו בפרשה. בית המשפט קמא התרשם מכך כי יש בנתון זה כדי להצביע על הערכת המסוכנות המסויגת מטעם העוררת עצמה בעניינו של המשיב ואני רואה עין בעין עם התרשמותו זו.

בנוסף, בית המשפט קמא נסמך על תסקירו השני של שירות המבחן, בו הומלץ להורות על שחרור המשיב לחלופת מעצר בפיקוח שני גיסיו. שירות המבחן המקצועי התרשם כי המשיב נמנע ממעורבות בפלילים מזה מספר שנים, הצליח לנהל אורח חיים תקין בד"כ והתאמץ להתמיד בעבודתו ולדאוג לפרנסת משפחתו.

בבחינת מסוכנותו של המשיב, לא התרשמתי כי המעשה לכשעצמו, על נסיבותיו הקשות, מעלה חשש כי המשיב עלול ולחזור על מעשים דומים, שעה שיימצא במסגרת של מעצר בית מלא בפיקוח צמוד. אף שהמעשים המיוחסים למשיב מגלים אופי רע ואלים, לא ניתן לקבוע בביטחון כי הם מעידים על מועדותו לביצוע עבירות נוספות. על בית המשפט להתרשם מאופיו של המשיב, מאישיותו ומתכונותיו וללמוד אם נשקפת ממנו סכנה לציבור (ר' בש"פ 6700/04 מד"י נ' גרה [19.7.04]). גם בהקשר זה, עברו המרוחק של המשיב, גילו הצעיר, טיב החלופה והמלצת שירות המבחן שהתרשם ממאפיינים חיוביים בעניינו של המשיב וממסוכנות בינונית, מצדיקים העדפת שחרורו לחלופת מעצר. בנסיבות אלו, אני מתקשה לראות כיצד חומרת מעשי המשיב לבדה פועלת כנגד שחרורו לחלופת מעצר, באופן המלמד על התנהגותו הצפויה בעתיד וכדי קביעה חריגה שחלופה בעניינו לא תסכון כלל.

בית המשפט קמא חקר את החלופות המוצעות הגם ששירות המבחן עשה זאת בהרחבה. גם שירות המבחן וגם בית משפט קמא התרשמו כי החלופות שנקבעו מבטאות תקיפות מתבקשת נסיבות כלפי המשיב, כי הן מודעות לתפקידן, תוך שביכולתן להציב בפניו גבולות ברורים. לא בכדי פסלו שירות המבחן ובית המשפט קמא חלק מהחלופות המוצעות, לאחר שהתרשמו כי לא יאה ביכולתן להציב בעבור המשיב גבולות חיצוניים תקיפים וברורים.

בית המשפט העליון קבע לא אחת שאין זה נכון לצפות מחלופת מעצר לספק מענה מוחלט למסוכנות הנשקפת מנאשם ודברים בלשון אומרם: **"חלופת מעצר לעולם אינה הרמטית כמעצר מאחורי סורג ובריח, וניתן להסתפק בחלופה המבטיחה את שלום הציבור במידה סבירה"** (ר' בש"פ 1734/11 בן צבן נ' מד"י [10.3.11]).

שוכנעתי כי עסקינן בחלופות שיבטיחו את שלום הציבור במידה שהנה יותר מסבירה. לא ברורה עד תום עמדת העוררת לפיה נוצר פער בשעות הפיקוח על המשיב, לנוכח החלטת בית המשפט קמא כי על החלופות לפקח עליו באופן צמוד והדוק. כמובן שהיחידה החוקרת רשאית לבקר את מהלך מעצר הבית של המשיב וככל שתמצא כי הוא אינו מפוקח כנדרש, יכול שיעצר על אתר ושיחולטו הביטחונות כפי שנקבעו.

מכל אלו אני סבור כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט קמא להורות על שחרור המשיב לחלופת מעצר בית מלא בפיקוח צמוד והערר, אפוא, נדחה.

ניתנה והודעה היום י"ב אלול תשע"ו, 15/09/2016 במעמד הנוכחים.

ארז יקואל, שופט